

24.6.2010

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ

Θέμα: **Αναφορά 1834/2009, του Κωνσταντίνου Λαζαρίδη, ελληνικής ιθαγένειας, σχετικά με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών και τη μη τήρηση της αρχής «ne bis in idem»**

1. Περίληψη της αναφοράς

Ο αναφέρων επισημαίνει ότι γαλλικό δικαστήριο τον έκρινε ένοχο σε υπόθεση για την οποία τον είχε προηγουμένως απαλλάξει ελληνικό δικαστήριο, και ότι λόγω κενών της συναφούς ισχύουσας νομοθεσίας της ΕΕ καλείται ο ίδιος να εκτίσει ποινή φυλάκισης στη Γαλλία. Ο αναφέρων επισημαίνει εν προκειμένω ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών δεν διασφαλίζει στους πολίτες της ΕΕ ότι οι δικαστικές αρχές των κρατών μελών τηρούν την αρχή «ne bis in idem». Ο αναφέρων ζητεί ως εκ τούτου από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να λάβει τα απαραίτητα μέτρα ώστε να διασφαλισθεί η αντιμετώπιση αυτής της σοβαρής νομικής έλλειψης.

2. Παραδεκτό

Χαρακτηρίστηκε παραδεκτή στις 23 Μαρτίου 2010. Η Επιτροπή κλήθηκε να παράσχει πληροφορίες (άρθρο 202, παράγραφος 6, του Κανονισμού).

3. Απάντηση της Επιτροπής, που ελήφθη στις 24 Ιουνίου 2010.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν έχει εξουσία να παρεμβαίνει στην καθημερινή λειτουργία του συστήματος ποινικής δικαιοσύνης οποιουδήποτε κράτους μέλους. Επομένως, στη συγκεκριμένη υπόθεση, μόνο η Γαλλία και η Ελλάδα είναι αρμόδιες για τη νομική αξιολόγηση της περίπτωσης του αναφέροντος.

Ωστόσο, η Επιτροπή θα ήθελε να προβεί στις ακόλουθες παρατηρήσεις όσον αφορά τις πληροφορίες της Επιτροπής Αναφορών.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ο δεσμευτικός κανόνας όσον αφορά την αρχή *ne bis in idem* σε ποινικές υποθέσεις ορίζεται στα άρθρα 54 έως 58 της σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν. Η εν λόγω διάταξη έχει ερμηνευτεί σε πολλές περιπτώσεις από το Δικαστήριο, το οποίο έχει υποστηρίξει ιδίως ότι μια αθώωση διέπεται επίσης από την αρχή *ne bis in idem* για ολόκληρη την Ένωση, στον βαθμό βεβαίως που τυχόν δεύτερη δίκη θα αφορούσε τα ίδια στοιχεία (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Σεπτεμβρίου 2006 στην υπόθεση C-150/05, Van Straaten).

Επιπλέον, η απόφαση πλαίσιο 2009/948/ΔΕΥ για την πρόληψη και τον διακανονισμό συγκρούσεων δικαιοδοσίας σε ποινικές υποθέσεις (EE L 328 της 15.12.2009, σ. 42) στοχεύει στην αποτροπή καταστάσεων όπου το ίδιο άτομο υπόκειται σε παράλληλες ποινικές διώξεις σε διαφορετικά κράτη μέλη για τα ίδια στοιχεία. Αυτό θα ενείχε τον κίνδυνο να προκύψουν δύο τελεσίδικες αποφάσεις για τα ίδια στοιχεία, παραβιάζοντας την αρχή *ne bis in idem*. Τα κράτη μέλη οφείλουν να εφαρμόσουν την εν λόγω απόφαση πλαίσιο μέχρι τις 5 Ιουνίου 2012.

Όσον αφορά την αρχή *ne bis in idem*, ιδίως το άρθρο 3 της απόφασης πλαίσιο του Συμβουλίου της 13ης Ιουνίου 2002 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ κρατών μελών (EE L 190 της 18.7.2002, σ. 1) προβλέπει – υπό τον τίτλο «Λόγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης»: «Η δικαστική αρχή εκτέλεσης του κράτους μέλους εκτέλεσης (εφεξής καλούμενη "δικαστική αρχή εκτέλεσης") αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στις ακόλουθες περιπτώσεις: 2. εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσίδικως για τις ίδιες πράξεις από κράτος μέλος υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης». Αυτός ο υποχρεωτικός λόγος άρνησης προϋποθέτει ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης έχει ενημερωθεί σχετικά με την προηγούμενη απόφαση, την οποία θα επικαλεσθεί κατά πάσα πιθανότητα το εν λόγω πρόσωπο ή ο δικηγόρος του.

Τέλος, το άρθρο 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει ότι κανείς δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο.

Συμπεράσματα

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν διαθέτει αρμοδιότητα για να συνεχίσει περαιτέρω την εξέταση της συγκεκριμένης υπόθεσης. Η Επιτροπή Αναφορών μπορεί να συμβουλευτεί τον αναφέροντα να αναζητήσει νομικές συμβουλές σχετικά με τα διαθέσιμα ένδικα μέσα που προσφέρει η γαλλική νομοθεσία.